

Ráno mě probudí zabušení na dveře a vzápětí dovnitř vtrhne Michal.

„Vstávej, už je deset. Dáme si snídani, a pak máme celý den volna, tak se můžeme jít třeba koupat.“

Otočím k němu hlavu, ale víčka se mi nechtějí zvednout.0 Včera jsem nemohl dlouho usnout, potom co-

Usměju se a otevřu oči.

Michalův strejda. Čím dřív vstanu, tím dřív se s ním oficiálně seznámím.

„Fajn. Za chvíli jsem dole.“

„Snídáme na terase,“ volá na mě Michal už na odchodu.

Posadím se na posteli a promnu si obličej. Noční setkání mám vypálené do mozku i se všemi detaily. Nevybavuju si, jak jsem se dostal do pokoje, ani co jsem Michalovi říkal.

Vstanu a z krosny si chci vytáhnout čistý spodní prádlo a tílko, ale koukám, že jsem si včera v noci vybalil věci do skříně. Nepamatuju se na to, ale je dobrý vědět, že i v tom stavu... omámení... jsem myslel na to, aby se mi zbytečně nemačkaly věci do práce.

Vezmu si ze skříně osušku, omotám si ji kolem pasu, abych si dal před snídání rychlou minutovou sprchu, z nočního stolku zvednu sluneční brýle, a protože venku je už teď vedro, rozmyslím si to, a do ruky si vezmu jen bermudy. Chci vidět, jak na mě bude Michalův strejda reagovat, jak se na mě bude dívat, a ukázat kůži je dobrý způsob, jak to zjistit. Včera jsem byl trochu pod parou, ale ne tolik, abych si jeho pohled nepamatoval, ale raději se o tom ujistím i teď ráno a zastřízlivá.

A pokud si to pamatuju dobře, pak využiju každou příležitost, jak se mu dostat na kůži.

Doslova.

* * *

Cestou ze schodů se usmívám a kolem žaludku mám takové to příjemné chvění, že bych ho mohl kdykoli potkat, ale asi je na terase s Michalem.

Sprcha mě osvěží, narychlo se osuším a na ještě vlhkou kůži natáhnu bermudy. Těším se, až se seznámíme, protože mu v duchu nemůžu pořád říkat Michalův strejda. Michalův táta je strejda, zatímco on je mladej krásnej chlap a myslet na něj jako na strýčka mi připomíná, jak jsem si ho představoval. A ten obrázek nemůže být vzdálenější realitě.

Přede dveřmi koupelny se zarazím.

Tak tomu se včera večer Michal tak strašně smál, a teď čeká, na mou reakci, až ho uvidím.

Usmívám se, když vstoupím na terasu, ale vzápětí musím skrýt zklamání, protože Michal tady sedí sám.

Přehodím mokrou osušku přes zábradlí a přisednu si ke stolu. Naštěstí je nad terasou pergola, takže jsme ve stínu, a to je dobře. Slunce už teď praží tak, že v poledne to bude k nevydržení. Sluneční brýle odložím na stůl a prohlížím si, co je k snídani, a i když mě moc moc zajímá, kde je Michalův ..., nezeptám se na to, alespoň ne nahlas. Podívám se na Michala a kývnu bradou ke stolu.

„Strejda je na rybách,“ odpoví na mou nevyřčenou otázku. „Nechal nám v kuchyni vzkaz, ať si dáme k snídani, co chceme, že se o jídle domluvíme, až se vrátí. Vzal jsem všechno, nevím, na co máš chuť a je vedro, kafe ani čaj jsem nedělal.“

Takže rybář.

Kývnu hlavou. „Dojdu pro vodu... nebo bys raději šťávu?“

„Ne, na sladký by se nejspíš sletěly vosy z širýho okolí, ale dík.“

V lednici najdu citrony, a štěstí mi přeje, v mrazáku i pytlíky s ledem. V kuchyňce hledám nějaký džbáněk, ale nic. A nemůžu ho přehlédnout, protože je to opravdu kuchyňka. Má asi 4m² a vybavení té původní vyráběl Michalův děda. Tahle je nová, v dekoru dřeva, je tu víc prostoru k uskladnění věcí, ale zapadá do interiéru chaty i do mých vzpomínek. Vlastně zatím všechny

novoty, které jsem tu postřehl, nijak nenarušují atmosféru tohoto místa. Je vidět, že Rybář veškeré změny udělal s ohledem na to, že je to chata a ne moderní dům. Prostě má vkus.

Vzpomněl jsem si, že v obýváku na policích je několik džbánek. Vybral jsem skleněnej 2-litrověj, umyl ho, protože byl trochu zaprášený, a pak rychle nakrájel citrony na kolečka a vymačkal celý pytlík ledových čoček. Vzal jsem dvě sklenice a šel zpátky na terasu.

Kolem žaludku mám zase to příjemné chvění, ale na terase je pořád jen Michal.

Sednu si, naleju nám vodu, připravím si snídani, a pak si dám nohy na zábradlí a kochám se výhledem.

Protože chata je trochu ve stráni, je odtud krásný výhled. Pod námi jsou střechy několika dalších chat, je vidět i Severka, ale hlavně rybník a lesy naproti. Sluneční paprsky se odráží od hladiny a od všech světlých nebo lesklých ploch v dohledu, takže si, přestože jsme ve stínu, nasadím sluneční brýle.

Všechno to působí tak klidně. Kolem rybníka rozeznávám postavičky rybářů, někteří sedí pod slunečníkem, někteří nahazují do vody. Napínám oči, ale jestli je mezi nimi i *můj* Rybář, to nerozeznám, na to jsou příliš daleko.

„Tak co budeme dneska dělat? Mluvil jsi o koupání,“ zeptám se Michala a ukousnu si sousto.

„Šel bych se koupat, ale nejdřív asi počkáme na strejdu, abyste se seznámili,“ potutelně se usměje.

To už ti nevyjde, kámo.

„Taky se s ním musíme domluvit ohledně jídla. Asi nejjednodušší by bylo, abychom mu dali nějaký peníze a on by nakupoval, když jezdí každý den do Trutnova. Kolik, to bychom se domluvili. Uvidíme, jak nám budou vycházet směny v práci a případně se o víkendu podělíme o vaření.“

Přikývnu. „Jo, to zní rozumně. Snad s tím bude, hm-“ to slovo mi nejde z pusy, „-strejda souhlasit. Kdy se má vrátit z těch ryb?“

„Nevím,“ odpoví Michal, „dám mu ještě deset minut, a kdyžtak mu napíšu. Ale myslím, že se vrátí každou chvíli, v tomhle vedru ryby moc neberou.“

Ještě než větu dopoví, uvidím povědomou postavu, jak míří po silnici nahoru.

Má plátěný kratoš a zápasnický tílko, a na zádech velký batoh, ze kterého vykukují rybářské pruty. Zpoza brýlí ho pozoruju celou cestu až k chatě a nemůžu se vynadívat, jak se mu napínají stehenní svaly při cestě do kopce. Na hlavě má kšiltovku, takže nevím, jestli nás už zaregistroval. Na chvíli zmizí za sousedovým živým plotem, ale sotva zahne na cestu k chatě, Michal ho uvidí. Dojde k zábradlí a s mocným *Ahóóój* mu mává.

Taky přistupuju k zábradlí a jednou rukou se o ně opřu.

Rybář zvedne hlavu nahoru a usměje se. „Dobré ráno.“

Úsměv mu trochu ztuhne, když se podívá na mě. Možná proto, že mu taky mávám, ale na rozdíl od Michala, jen párkrát zatřepetám prsty a ruku zase spustím. Na tváři mám široký úsměv.

„Jen si uklidím věci a přijdu,“ řekne a zajde za roh.

Celou dobu ho provázím pohledem, protože od něj prostě nejsem schopen odtrhnout zrak, ale Michal si to naštěstí vysvětluje jinak. „Pupkatej padesátiletej pantáta, co?“

Michal ví, že jsem gay už tři roky, co jsme skončili základku a nemá s tím problém, ani když se koukám po klucích v kině nebo obchodním centru. Jen nevím, jestli by byl stejně v klidu, kdybych mu začal balit strejdu (uf), protože přesně to mám tohle léto v úmyslu.

Pořád se usmívám, a pak na něj vrhnu pohled přes rameno. „Mohl jsi mi aspoň něco naznačit.“

To je pravda.

„Ustál si to docela dobře, čekal jsem větší reakci. Víš, jak to myslím... trochu paniky, červenání, nevěřícnosti, studu a výčitek. Takovej výživnej koktejl emocí.“

No, kdybych za sebou neměl to noční setkání, byla by má reakce asi přesně taková.

„Ani nevíš, jaký to byl šok.“

I to je pravda.

Usmívám se, v hlavě mám obrázek rybáře, jak stoupá do kopce. Otočím hlavu nazpátek a zadívám se zase na rybník.

Myslím, že tohle léto bude o hodně zajímavější, než jsem předpokládal.

Už se nemůžu dočkat.